

Sant Blas, el paradís amagat

Redacció i fotografia: Quim Carreras

Tres mesos després de salpar de l'Estartit, a la Costa Brava, l'expedició KT3D arriba a Sant Blas. Han recorregut un llarg camí baixant pel Mediterrani, creuant l'Atlàntic i navegant pel mític Carib. No obstant això, no són conscients de la grata sorpresa que els espera a les portes del Canal de Panamà, un arxipèlag compost per 365 illes, que es convertirà en el seu paradís amagat.

Part de la tripulació arriba provinent d'Espanya, i això obliga a pernotar una nit a Panamà City, la qual cosa els permet visitar una mica la ciutat, descansar del viatge i preparar les compres, ja que a les illes no hi ha possibilitat de comprar res.

Però abans d'arribar al vaixell, que espera fondejat a Carti, cal travessar les muntanyes de la comarca Kuna Yala, amb forts pendents, vegetació salvatge i boniques vistes del mar Carib. Aquest trajecte s'acostuma a fer en un 4x4, i encara que avui dia la carretera està asfaltada, segueix sent

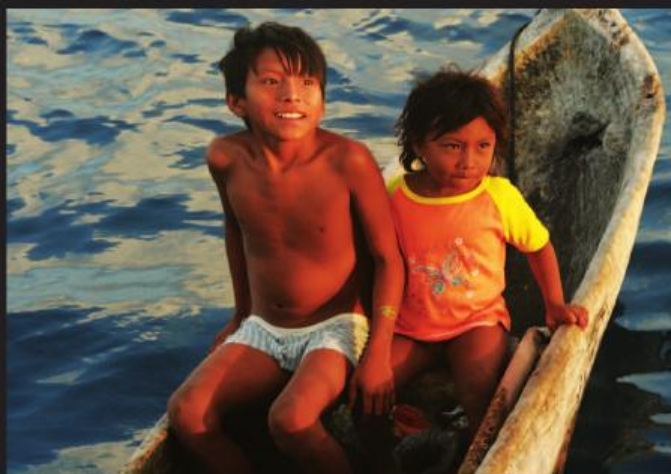
una ruta complicada, que és preferible fer amb un nadiu, que conegui bé el lloc i la ruta.

Tota la comarca, tant en terra com en la part de l'arxipèlag està governada pels propis indígenes Kunas, i això suposarà que haguem de pagar un seguit de taxes, que serviran per al manteniment de la zona, l'educació dels seus nens i la conservació de les seves tradicions.

Després de dues hores, arribem a l'embarcador d'un riu, on uns piragües ens portaran a mar obert i ens desembarcaran al "Bora Bora", que serà la nostra casa flotant.

Abans de navegar lliures, i investigar el que ens espera, encara hem de passar per l'illa de El Porvenir, per passar un control duaner i policial.

A partir d'aquí comença el paradís. L'aigua tèrbola de la desembocadura del riu dona pas a les cristal·lines aigües de les 365 illes, 35 de les quals estan habitades.

Una avaria en el motor auxiliar del "dingui" ens obliga a baixar a terra remant, però l'esforç val la pena, ja que descobrim com viuen els nadius en els seus petits poblats.

Tot i tenir el seu propi idioma, pràcticament tots comprenen l'espanyol, i això ens permet agradables xerrades amb els Habitants de les illes. Els més petits de la tribu, estan de vacances de l'escola, i això els permet gaudir com nosaltres de les illes. A la seva curta edat ja ens demostren el seu control amb les canoes i la seva perícia en la pesca, ja que a escasos metres de la platja pesquen petites llagostes que ens regalen amb un somriure.

Les cabanes on s'allotgen estan fetes de canya i el sostre el tapen amb fulles de palmera. Dormen penjats d'hamaques i la poca electricitat que consumeixen l'aconsegueixen gràcies a plaques solars. L'aigua dolça l'extreuen de pous naturals, i això els permet fer la mínima higiene personal, encara que no aconsegueixen evitar algunes malalties a la pell, sobretot en els nens més petits.

Tenim la sort que els pescadors del poblat accepten que els acompanyem en la seva pròxima sortida de pesca. Mentre ells realitzen la seva tasca de pescar llagostes a profunditats de 20 metres, a pulmó lliure, nosaltres els acompanyarem amb ampolles de busseig.

L'experiència és espectacular, doncs demostren la seva gran potència física, baixant sense parar i pescant llagostes i peixos amb uns estris molt rudimentaris.

El dia en companyia dels pescadors encara ens deixa més sorpreses, doncs, una manada de dofins se'ns acosta i podem nedar al seu costat. També veurem una tortuga a més de les llagostes i peixos de mil colors. Quan finalitza la pesca, els nadius es dirigeixen als vaixells dels visitants per vendre les seves captures. Nosaltres per la nostra part els comprem

unes quantes llagostes i acordem que ens les cuinin al seu poblat la mateixa tarda. Passem una agradable vetllada amb ells i els mostrem a l'ordinador un vídeo que hem gravat d'ells mentre pescaven a pulmó a profunditats que oscil·laven entre els 18 i els 25 metres.

Anem canviant d'illa i anem coneixent gent nova. Per sort les illes estan a sotavent d'una barrera de corall que ens permet fondejar en aigües tranquil·les, tot i que el vent és bastant fort. Les illes pràcticament no sobresurten més d'un o dos metres sobre el nivell del mar, i l'única protecció contra el vent són les palmeres.

Anem descobrint gratament, que malgrat els canvis que hi ha al món, els Kuna mantenen gairebé intacta la seva cultura i tradicions.

Les dones es pinten de vermell les seves galtes i moltes porten una argolla al nas. Es cobreixen les extremitats amb cridaneres polseres i turmelleres, i vesteixen un vestit tradicional anomenat "mola", que és una peça de roba ajustada al cos com si fos un corsé, amb dissenys basats en plantes i animals del seu entorn.

Ens agradaria quedar-nos molt temps aquí, però els dies s'acaben. El vaixell ha de continuar el seu camí i bastants tripulants han de tornar a Espanya. Decidim navegar cap a Colón per comprovar què se sent navegant darrere dels esculls que ens protegeixen, i partim a última hora de la tarda per navegar de nit i recalar a Marina Shelter al dia següent.

És el trist moment dels comiats on uns tornaran cap a Espanya, deixant lloc a altres que arribaran per creuar el Canal de Panamà i dirigir-se cap a les illes del Pacífic ...

